

Alligevel var det langt fra, at han dermed var bleven forsonet, eller at hans Ærgerrighed nu var tilfredsstillet. Han, hvis Haab i sin Tid stod til en Højesteretsdommers forholdsvis beskedne Værdighed, havde nu sat sig et ganske anderledes stort Maal for sin Stræben. Af den lille, lidt forsagte Dreng havde Forurettelsen skabt en Hersker-vilje, en harmhærdet Kraft, der bestandig tørstede efter videre Magtomraade.

Han var dog klar over, at han paa Grund af sin Fødsel aldrig selv vilde kunne opnaa nogen af de allerhøjeste Samfundsstillinger, der nu alene var en Kamp værd for ham. Men i den store Stab af Afhængige, han i Tidens Løb havde forstaaet at skaffe sig og gøre til lydige Redskaber for sin Vilje, var der adskillige, som allerede var naaet frem til indflydelsesrige Poster, — og det var hans Haab paa den Maade tilsidst alligevel at faa al væsentlig Magt i Landet samlet i sin Haand.

Det var da kun naturligt, at Ivan havde været særligt ivrig for at vinde netop denne Mand for Pers Sag, ligesom at han nu, da det virkelig syntes at være lykkedes ham, ansaae Sejren for halvvejs sikret.

Af de fem Herrer, der var kommen tilstede efter Max Bernhardts Indbydelse, var den ene dennes personlige Ven og sædvanlige Medarbejder, Vekselerer Herløv. Desuden var der en forhen-